

Pe aripi de vultur

Pastor FLORIN CIOCHINĂ,
Biserica Pentecostală „Cezareea”,
Reșița, județul Caraș-Severin

Poporul evreu se îndrepta spre Canaan, era ajuns la muntele Sinai, fiind în a treia lună de la ieșirea din Egipt, când Dumnezeu a spus lui Moise: „**Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine.**” (Exodul 19:4). Acest verset vorbește despre lecțiile pe care vulturul le dă puilor lui, pentru a-i învăța să zboare. Prin această metaforă, Dumnezeu le vorbea lor și ne vorbește și nouă, despre faptul că El Se ocupă de noi, iar prin încercările prin care ne trece **deprimem încrederea în Dumnezeu și învățăm dependența de El.**

În acel interval de timp, poporul evreu a avut parte în special de:

- **scoaterea din cuib** (din zona de stabilitate / confort). Pentru noi, este acea perioadă de timp în care avem parte de-o viață liniștită, binecuvântată - la fel ca pușorii din cuib, pe care părinții îi servesc „pe tavă” și trăiesc „ca în somn”, având parte de liniște, de prosperitate, și dintr-odată se **întâmplă** ceva care ne schimbă viața total. A urmat:

- **căderea în gol** (testarea / încercarea credinței). În viața de credință, acestea sunt perioadele în care Dumnezeu pare a fi departe... undeva deasupra. Este acel timp din viață în care știi, prin credință, că El este cu tine... numai că în realitatea pe care o experimentezi, Dumnezeu parcă te-a uitat într-o zonă plină de lipsuri, durere și necazuri, într-un întuneric al sufletului.

- **punerea pe aripi** (intervențiile divine / experimentarea supranaturalului). Este un sinonim al scoaterii din **cuptorul** încercării, după ce tocmai am experimentat cine este Dumnezeu și ce putere are!

Evreii au fost lăsați să cadă în gol, luați pe aripi, apoi Dumnezeu iarăși le-a dat drumul, fiind purtați din nou pe aripi. Ciclul s-a repetat, dar la momentul scrierii versetului din Exodul 19:4, ei încă nu învățaseră „să zboare”.

Introducere

Vulturul nu este un mijloc de transport în comun! Își poartă pe aripi numai puii și face acest lucru cu un scop precis! Dar ce **capacitate de transport** are un vultur? Câți au fost **transportați** până la Muntele Sinai, (unde se afla poporul evreu, atunci când Dumnezeu îi spune aceste cuvinte lui Moise)? În Exodul

12:37 găsim scris: „**Copiii lui Israel au plecat din Ramses spre Sucot, în număr de aproape șase sute de mii de oameni care mergeau pe jos, afară de copii.**” S-a făcut o evidență a lor, pentru că poate numai așa puteau fi învățați că fiecare din ei avea valoare înaintea lui Dumnezeu!

Aceasta a fost imediat după plecare, dar după un an: „**Domnul... a zis: «Faceți numărătoarea întregii adunări a copiilor lui Israel...»**” (Numeri 1:1-2). **Toți aceia dintre copiii lui Israel, ieșiți la numărătoare, după casele părinților lor, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, toți aceia din Israel care erau în stare să poarte armele, toți cei ieșiți la numărătoare, au fost șase sute trei mii cinci sute cincizeci.**” (Numeri 1:45-46). Putem aproxima numărul total al celor plecați din Egipt, undeva la peste două milioane de persoane, având în vedere copiii de până la douăzeci de ani, precum și persoanele de sex feminin. Cât de mare trebuie să fie un vultur care transportă două milioane de persoane? Simbolic, aceasta arată faptul că Dumnezeu este Atotputernic!

„**Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele lui, așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său și nu era niciun Dumnezeu străin cu El. L-a suit pe înălțimile țării și Israel a mâncat roadele câmpului, i-a dat să sugă miere din stâncă, untdelemnul care iese din stânca cea mai tare...**” (Deut. 32:11-13).

Ce putem învăța de aici? **Pentru a ne aduce în prezența Lui, (la Muntele Sinai), Dumnezeu ne trece în viață prin trei perioade, în care suntem:**

- în cuib,
- în aer (fără niciun punct de sprijin... în cădere liberă),
- în zbor (pe aripile Lui și, în timp, zburând cu aripile noastre).

I. În cuib (zona de stabilitate)

„**Ca vulturul care își scutură cuibul...**” (Deut. 32:11)

Cuibul este un loc al protecției (vulturul își are cuibul în locuri înalte, inaccesibile) și al purtării de grijă. Câtă vreme puii sunt mici, în cuib sunt îngrijiți și hrăniți. Pentru evrei, Egiptul a fost cuibul în care s-au dezvoltat în așa fel încât dintr-o familie au devenit un popor. Iosif (care era în Egipt) i-a trimis tatălui său (care trăia în Canaan) acest mesaj: „**Vei locui în ținutul Gosen și vei fi lângă mine, tu, fiii**

„**Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine.**” (Exod 19.4)

(urmărire din pag. 23)

poporul tremura și stătea în depărtare. Ei au zis lui Moise: «Vorbește-ne tu însuși și te vom asculta: dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim.» Moise a zis poporului: «Nu vă înspăimântați; căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuiți.» Poporul stătea în depărtare; iar Moise s-a apropiat de norul în care era Dumnezeu” (Exodul 20:18-21).

Alte situații de viață de care poporul evreu a mai avut parte:

- împrejurări / circumstanțe potrivnice: în față marea, în spate armata egipteană – ieșirea din impas fiind prin credință; intrarea în mare și traversarea mării... ca pe uscat (Exodul 14:1-23);

- războiul (situațiile conflictuale de care nu tu ești responsabil, dar contează foarte mult cum le gestionezi (Exodul 17:8-13);

- stresul statului la rând (ore în șir), pentru rezolvarea unei probleme mici (Exodul 18:13-18).

Toate aceste situații neplăcute pot fi rezumate prin ceea ce scria apostolul Pavel: „Căci, și după venirea noastră în Macedonia, trupul nostru n-a avut nicio odihnă. Am fost necăjiți în toate chipurile: de afară, lupte, dinăuntru, temeri” (2 Corinteni 7:5).

III. În zbor (experimentarea intervențiilor divine, supranaturale)

„Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele lui...” (Deut. 32:11).

Fiecare încercare (cădere în gol) a fost urmată de intervențiile lui Dumnezeu (prinderea și punerea pe aripile Lui):

1. Lipsa mâncării (mai întâi), apoi belșugul: „Am auzit cântirile copiilor lui Israel. Spune-le: «Între cele două seri aveți să mâncați carne, și dimineața vă veți sătura de pâine; și veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru.» Seara, au venit niște prepelițe și au acoperit tabăra; și, dimineața, s-a așezat un strat gros de rouă în jurul taberei. Când s-a luat roua aceasta, pe fața pustiului era ceva mărunț ca niște grăunțe, mărunț ca bobیțele de gheață albă pe pământ. Copiii lui Israel s-au uitat la ea și au zis unul către altul: «Ce este aceasta?» Căci nu știau ce este. Moise le-a zis: «Este pâinea pe

care v-o dă Domnul ca hrană. Iată ce a poruncit Domnul: «Fiecare din voi să strângă cât îi trebuie pentru hrană și anume un omer de cap, după numărul sufletelor voastre; fiecare să ia din ea pentru cei din cortul lui.» Israelii au făcut așa; și au strâns unii mai mult, alții mai puțin. În urmă o măsurau cu omerul și cine strânsese mai mult, nu avea nimic de prisos, iar cine strânsese mai puțin, nu ducea lipsă deloc. Fiecare strângea tocmai cât îi trebuia pentru hrană.” (Exodul 16:12-18)

Ce trebuie notat este că hrana venea acolo unde erau ei, căci de purtarea de grijă au parte cei care stau în locul pe care Dumnezeu l-a stabilit pentru ei (Gen. 22:14).

2. Lipsa de apă a fost urmată de apă proaspătă din belșug: „Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din pustiul Sin, după călătoriile zilnice, pe care poruncise Domnul să le facă; și au tăbărât la Refidim. Acolo poporul n-a găsit apă de băut. Atunci poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis: «Dă-ne apă să bem!» Moise le-a răspuns: «Pentru ce căutați ceartă cu mine? Pentru ce ispitiți pe Domnul?» Poporul stătea acolo, chinuit de sete și cărtea împotriva lui Moise. El zicea: «Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici, cu copiii și turmele noastre?» Moise a strigat către Domnul și a zis: «Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin, și au să mă ucidă cu pietre.» Domnul a zis lui Moise: «Treci înaintea poporului și ia cu tine ureo câțiva din

bătrânii lui Israel; ia-ți în mână și toiagul cu care ai lovit râul și pornește! Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca și va țâșni apă din ea, și poporul va bea.» Moise a făcut așa, în fața bătrânilor lui Israel. El a numit locul acela «Masa și Meriba», căci copiii lui Israel se certaseră și ispitiseră pe Domnul, zicând: «Este oare Domnul în mijlocul nostru, sau nu este?»” (Exodul 17:1-7)

Concluzii

Și viața noastră este asemănătoare cu cea a poporului evreu. Suntem în drum spre Cer, (Țara Promisă). În această călătorie, Dumnezeu ne testează încrederea în El, prin diferite situații de viață (lipsuri, probleme, boli, accidente, decese în familie etc), în care El pare a fi tare departe, iar noi reacționăm în funcție de încrederea în El. Și așa, încetul cu încetul deprindem zborul, încrederea în El! Pentru cel aflat în cădere liberă - nu contează în ce domeniu al vieții - poate cea mai importantă lecție este să nu se uite în jos, ci să privească în sus!

Slavă lui Dumnezeu că El este cu noi în fiecare zi! Oricât ar părea a fi de neagră încercarea, intervenția Lui nu este departe! Maturizarea nu este ușoară, dar este necesară! Pentru a rămâne încrezători, să ne răsune mereu în minte promisiunea Domnului nostru Isus Hristos, înainte de plecarea spre cer: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” (Matei 28:20).

tăi și fiii fiilor tăi, oile tale și boii tăi și tot ce este al tău. Acolo te voi hrăni..." (Geneza 45:10-11).

Mai târziu găsim scris de ce a ales Iosif ca frații lui să locuiască în Gosen. Faraon spune: „Țara Egiptului este deschisă înaintea ta; așază pe tatăl tău și pe frații tăi în cea mai bună parte a țării. Să locuiască în ținutul Gosen; și dacă găsești printre ei oameni destoinici, pune-i în fruntea turmelor mele.” (Geneza 47:6).

Constatarea care este făcută după ani de zile este următoarea: „Israel a locuit în țara Egiptului, în ținutul Gosen. **Ei s-au înstărit, au crescut și s-au înmulțit foarte mult.**” (Gen. 47:27).

Dar anii au trecut, poporul a crescut și s-a apropiat scoaterea din cuib: „Iosif a murit și toți frații lui, și toată vârsta aceea de oameni. Fiii lui Israel s-au înmulțit, s-au mărit, au crescut și au ajuns foarte puternici. Și s-a umplut țara de ei. Peste Egipt s-a ridicat un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif” (Exodul 1:6-8).

În aer (testarea credinței)

„Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor...” (Deut. 32:11)

Principala caracteristică a celui aflat în aer este lipsa unui punct de sprijin. Conform DEX 2009, prin sprijin se înțelege: „Ceea ce servește să susțină, să sprijine (1), să prindă ceva (ca să nu cadă). 2. Fig. Ajutor, asistență, ocrotire. ♦ (Concr.) Susținător, ocrotitor, sprijinitor.” Sunt momentele în care tu cazi în gol, cumva reușești să vezi că Dumnezeu este dea-

supra, în Cer, de unde te privește, dar nu intervine. Așa a fost când Isus era pe munte și-i vedea pe ucenici că se necăjesc, dar până să intervină au trecut poate nouă ore, deoarece i-a văzut când se însera - undeva pe la orele 18 -, dar a venit la ei abia într-a patra strajă din noapte - după ora trei dimineața - (Marcu 6:47-48).

Te întrebi de ce nu stă măcar dedesubtul tău, să-ți fie ca o plasă de siguranță, care să-ți asigure liniștea că totul se va termina cu bine, din moment ce oricum cazi în gol și ești tot mai jos...

Pentru poporul evreu, sosise vremea exodului, (a ieșirii, a scoaterii) din cuib, iar plecarea a fost rapidă: „În aceeași noapte, Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis:

- «Sculăți-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și copiii lui Israel.

- Duceți-vă de slujiți Domnului, cum ați zis. Luați-vă și oile și boii, cum ați zis,

- duceți-vă și binecuvântați-mă.»

Egiptenii
- zoreau poporul și se grăbeau să-i scoată din țară, căci ziceau: «Altfel, toți vom pieri.»” (Exodul 12:31-33).

Dintr-o dată, pentru evreii care erau învățați cu un anumit stil de viață, a intervenit o schimbare majoră. Nu mai trebuia să meargă la lucru, nu mai erau robi, dar libertatea avea prețul ei, adică viața instabilă, fără un punct de sprijin (care însemna o formă a trăirii prin credință):

- nu mai venea salariul la dată fixă... (și nici pensia),

- nu aveau de unde să cumpere mâncare,

- le lipsea până și apa... de fapt, aceste

scăpări în gol (perioade de cădere liberă) erau timpuri în care doar se părea că Dumnezeu nu mai este de partea lor, în realitate ei având parte de testele divine, încercarea credinței, în diferite situații de viață!

1. Setea

Din testul divin au făcut parte momentele în care n-ici măcar apă de băut nu mai aveau (călătorind printr-o zonă de deșert!), sau era amară (nu se putea bea): „Moise a pornit pe Israel de la Marea Roșie. Au apucat înspre pustiul Șur; și, după trei zile de mers în pustiu, n-au găsit apă. Au ajuns la Mara; dar n-au putut să bea apă din Mara, pentru că era amară. De aceea locul acela a fost numit Mara. Poporul a cârtit împotriva lui Moise, zicând: «Ce avem să bem?» Moise a strigat către Domnul; și Domnul i-a arătat un lemn, pe care l-a aruncat în apă. Și apa s-a făcut dulce. Acolo a dat Domnul poporului legi și porunci și acolo l-a pus la încercare.” (Exodul 15:22-25).

Au fost testați prin lipsirea de apă (lăsați „în aer”, în timp ce Dumnezeu, care era deasupra, le observa reacția), iar Moise a notat că de fapt a fost o încercare. Dar vulturul își prinde puii aflați în căderea în gol și-i pune pe aripile lui și astfel: „Au ajuns la Elim, unde erau douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de finici. Și au tăbărât acolo, lângă apă.” (Exodul 15:27).

2. Foamea

„Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din Elim; și au ajuns în pustiul Sin, care este între Elim și Sinai, în a cincisprezecea zi a lunii a doua după ieșirea lor din țara Egiptului. Și toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit în pustiul acela împotriva lui Moise și Aaron. Copiii lui Israel le-au zis: «Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustiul acesta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta.» Domnul a zis lui Moise: Iată că voi face să vă plouă pâine din ceruri. Poporul va ieși afară și va strânge cât îi trebuie pentru fiecare zi, ca să-l pun la încercare și să văd dacă va umbla sau nu după legea Mea.” (Exodul 16:1-4)

3. Tunete, flăcări

„Tot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui care fumega. La priveștiștea aceasta,

